

INNANFÖR MURARNA

MARIA ERNESTAM

Innanför murarna

FORUM

Tidigare utgivning

Caipirinha med döden 2005
Busters öron 2006
Kleopatras kam 2007
Alltid hos dig 2008
På andra sidan solen 2010
Marionetternas döttrar 2012
Öga för öga, tass för tass 2014
Den sårade pianisten 2016

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Maria Ernestam 2018
Enligt avtal med Enberg Agency
Omslagsdesign Wickholm Formavdelning
Omslagsbild framsida Isabelle Chéreau, baksida GukHwa Jang/
Unsplash, bildbearbetning Wickholm Formavdelning
Tryckt 2018 hos ScandBook, EU
ISBN 978-91-37-15307-0

Kapitel ett

Du är rädd, Björn.

Det har jag också varit. Räddare än jag trodde var möjligt.

Vet du, nu stirrar jag på de där meningarna och undrar varför jag började just så. Men det är sant, nu förstår jag det äntligen. Allt började och slutade med rädsla och så gick det som det gick. Rakt mot katastrofen och dess konsekvenser.

När jag tittar ut har ovädret ökat i styrka. Regnet slår mot fönstret och vinden sliter i träden och får gräset att vika sig. Fåglarna gömmer sig i buskar där bladen tyngs ned av vätan och något står och slår, ett taktfast och envetet dunkande. En blöt flagga tänjs ut i vinden och jag kan inte se en enda människa. De kurar väl i sina bon och är godtrogna nog att tänka att de precis som fåglarna ska vara trygga där.

Jag skulle gärna gå ut och njuta av den här stormen som jag faktiskt tycker är underbar. Åska och blixtar har aldrig skrämt mig, och inte skyfall heller. När rädslan tog över mitt liv och allt jag gjorde, handlade den om något helt annat. Något som jag inte ens visste att jag var rädd för.

Jag kommer ihåg när vi var normala personer med ordinära liv. När jag hörde att folk omkring mig hade råkat ut för något förfärligt eller när jag läste en artikel om det bedrövliga tillståndet i världen. Det var naturligtvis fruktansvärt. *Men det skulle ju aldrig hända oss.*

Jag var säkert inte mer naiv än andra, så jag tror att många tänker likadant. Och skulle något hända, då hoppas man innerst inne att man har kraft nog att klara det. Ingen räknar med att bete sig på ett sätt som är så irrationellt att man aldrig kunnat förutse det ens i sin vildaste fantasi.

Tills det händer. Tills man gör det. Beter sig som en främling.

Du och jag pratade nästan aldrig om olyckor eller ångest. Men det kanske inte är så ovanligt det heller. Min mormor trodde fullt och fast att om man talade om otäcka saker så lockade man fram dem. Man fick inte ens skryta, för då försvann turen på en gång.

Jag minns hur du brukade se ut om jag trots allt tog upp något brännbart. Du sa ”jag ska bara ...” och försvann in i badrummet, dit dörren sedan var låst ett bra tag utan att det hördes ett endaste ljud. Men jag visste att du stod där och försökte samla dig innan du lyckades ta dig samman och verka oberörd när du kom ut.

Alla dessa minnen, Björn, från en tid som känns så avlägsen. Tiden när du kom hem från arbetet på din älskade revisionsbyrå och slängde nycklarna och plånboken på byrån bredvid dörren, lät portföljen landa med en duns bredvid hallmattan och hängde upp rocken i ytterklädesgarderoben. Tiden när du kastade en blick på familjefotot i hallen, på dig, mig och Axel, innan du såg dig själv i spegeln och drog in magen, ropade ”hallå, det är jag” för

att därefter gå ganska direkt in i vardagsrummet för att se om jag satt i vår bruna skinnfåtölj med lampan riktad så att ljuset föll i precis rätt vinkel mot det jag läste.

Det var en tid när vi åt frukost tillsammans, jobbade, frågade varandra hur dagen hade varit på eftermiddagen och tittade på tv på kvällen, träffade vänner, skjutsade Axel, åkte skidor på vintern, badade på sommaren, grälade, försonades och betalade räkningarna. En tid när du tömde brevlådan och letade i högen av reklam, fönsterkuvert från banken och lappar om mäklartjänster för att se om du kunde hitta något av särskilt intresse. När du blev glad över annonsblad från någon välsorterad livsmedelsbutik eftersom du brukade åka från butik till butik och jaga extraerbjudanden att fylla kylskåpet med.

Ett tomt kylskåp kunde göra dig rädd. Och nu tror jag att du är rädd på riktigt. Du vet inte var jag är. Vart jag försvann, och varför.

Det har gått fem år, Björn. Fem långa år, då du förmodligen har lidit alla helvetets kval och irrat omkring som en osalig ande i vår lägenhet och plågat din omgivning. Det var ingenting jag ville. Men jag hade inte särskilt stora möjligheter att påverka varken ditt eller mitt öde. Du kommer att förstå när jag berättar.

För det är dags att göra det. Du måste få frid. Jag måste också få frid. Den frid som nu är möjlig för oss båda. Det kommer aldrig att bli en total frid, en där vi kan andas ut och känna att vi äntligen har lagt allt det där otäcka bakom oss. Det kan bara bli den sortens frid som är resultatet av acceptans, även av det som inte låter sig accepteras, än mindre förklaras.

Jag vill skriva ned vad som hände. Jag vill berätta att när

jag reste till Frankrike var det för att arbeta och försöka finna ro i avskildhet, på klostret Abbaye Sainte Marie des Plaines. Jag var i desperat behov av att komma bort från den känslomässiga återvändsgränd jag hade hamnat i, där jag tyckte mig stå med ryggen mot väggen utan möjlighet att komma vidare.

Jag ville fly från känslan av total vanmakt inför tillvaron. Känslan av att vilja ha så lite som möjligt med andra människor att göra eftersom jag hade blivit rädd också för dem. Inte för alla. Men för ganska många. För att jag hade lärt mig att de inte var vad de tycktes vara, för att jag hade förstått att det finns personer omkring en som faktiskt inte vill en väl. Personer som jagas av sina egna demoner och därför skickar över dem till andra så att de själva kan andas friare åtminstone för en liten stund.

Jag ville tänka nya tankar. Bli bättre rustad för att fatta viktiga beslut om hur jag skulle gå vidare efter allt som hänt oss. Men sällan har väl de där orden ”gå vidare” varit mer ironiska och tvetydiga. Det är lika ironiskt som att vi människor försöker skaffa oss kontroll med hjälp av pengar, saker eller relationer. Vi borde ju veta att vi aldrig kan skaffa oss full kontroll över någonting. Att allt ändå ska tas ifrån oss förr eller senare. Det handlar bara om när.

Du får de här meningarna, den här berättelsen. Berättelsen om vad som verkligen hände på Abbaye Sainte Marie des Plaines. Värj dig inte. Tro på mig. Tänk på att jag är med dig när du läser.

Tills tiden har runnit ut med ett slurp, som när sista avloppsvattnet försvunnit ned i vasken. Efterlämnandes endast en hinna av fett och smuts på det som en gång varit nytt, blankt och skinande.

Kapitel två

Jag kommer ihåg taxifärden till flygplatsen den där dagen i november. Jag såg verkligen fram emot att vara borta en månad i Frankrike och kunna skriva färdigt ett bidrag om Marguerite Duras till en antologi om några utvalda kvinnliga författarikonor. Det var ett prestigefyllt projekt och jag måste leverera.

Jag hade dessutom fått ett stipendium och kunde vara stolt. Det hade dröjt innan jag tackade ja. Nu var jag äntligen på väg.

När det första brevet kom med beskedet att jag blivit utvald föreslog du ju omedelbart att du kunde hälsa på, att vi skulle ta chansen att resa runt i Normandie. Och du minns vad jag svarade. Att vi väl kunde bestämma det spontant, senare. Att jag ville komma igång ordentligt så att jag kunde känna mig trygg innan jag gav mig i väg på semester. Du försökte hålla med och spela oberörd, men naturligtvis märkte jag att du gjorde allt för att dölja hur besviken du blev.

Stipendiet innefattade visserligen rum på klostret samt måltider fem dagar i veckan på plats, en lyx som borde ha sparat tid. Samtidigt inbegrep det några uppdrag där det

var tänkt att jag skulle tala om svenska författare på ett par skolor och bibliotek. Min tjänstledighet från dagstidningen beviljades inte särskilt hjärtligt av min redaktionschef och jag visste att om jag inte lyckades få ur mig något användbart under de där dagarna skulle det aldrig bli någon ledighet i framtiden.

En chans, så kändes det. Jag försökte förklara det här för dig och du sa att du förstod.

Men jag är ganska säker på att du inte gjorde det och att du inte kunde förlika dig med att jag skulle vara borta från dig i fyra veckor utan att det verkade störa mig det minsta. Trots allt är jag bra på att dölja panik och du såg naturligtvis inte mer än vad jag delade med mig av. Tänk så mycket elände som kunde undvikas om vi människor bara vågade vara uppriktiga mot varandra och tala om vad vi egentligen känner. Du och jag är bästa exemplet på det. Om jag hade sagt ja och om du hade följt med ... vad hade vi inte besparats då? Detta ”om” som kan förändra allt. Tro mig, jag vet att det var mitt livs värsta beslut.

Mitt enda försvar är att vi befann oss längre ifrån varandra än vi själva förstod. Du levde i villfarelsen att vår ”historia” var uppklarad. Du hade berättat en del, erkänt, bett om förlåtelse och kommit med alla tänkbara argument för att jag skulle förstå att du aldrig hade menat att det skulle gå så långt. Att hon hade dragit in dig i något som sedan hade fått ett eget liv som du inte längre kunde styra över.

Du trodde att du skulle hinna rätta till det hela innan jag märkte något och när allt bara blev värre var det ännu svårare att vara ärlig och så gick det som det gick. Nu ville du göra allt som stod i din makt för att gottgöra mig och

betala tillbaka det som vi hade förlorat. Du tänkte nog att det räckte med denna goda vilja för att vi skulle kunna ”blicka framåt”.

Men min ilska och sorg hade långt ifrån gått över, även om jag gjorde vad jag kunde för att försöka förstå. Chock och ångest är trots allt två oberäkneliga enheter som inte låter sig styras av vad som *borde* kännas. Efter ett tag får de ett eget liv och härjar fritt med ens inre, med tiden fullständigt frikopplade från det som har fött dem och varit deras upphov.

De sätter sig i halsen som håriga, taggiga bollar. De rasar runt i kroppen och mynnar ut i en svart syn på världen och dess invånare, gör gränder trängre och synen på en ljus framtid likaså. Eller framtid alls, för den delen, för ibland tycks den inte ens finnas. Bara vara en oformlig massa nedkletad med meningslösheter, den ena efter den andra. Något som det är svårt att hitta ett enda skäl till att man ska ta sig igenom.

Jag tänkte på allt det där medan taxibilen susade fram mot flygplatsen och chauffören ställde trevliga frågor om vart jag skulle. Jag svarade enstavigt, funderade på det som varit, gick i minnet igenom händelseförloppet samtidigt som jag förbannade mig själv för att jag gjorde det. Men det skedda och dess konsekvenser fanns med i bagaget, vare sig jag ville eller inte.

Jag iakttog det välbekanta landskapet och kände återigen en stark önskan att bli av med den där tunga våta filten som hade lagt sig över mig och allt mitt. Ny miljö, nya människor och lite lättsinne – varför inte franskt?

Jag ville få till ett avslut på alla möjliga plan och komma tillbaka som en ny människa, en som lagt det förflutna

bakom sig. Fyra veckors arbete och isolering på ett kloster kändes som en bra förutsättning för en lyckligare framtid och Normandie var säkert lika vackert nu som då. Det fanns anledning att vara hoppfull.

Väl på planet försökte jag verkligen morska upp mig. Jag skulle ju till Frankrike. Jag skulle bo på ett franskt kloster, äta fransk mat, praktisera min rostiga men ändå existerande skolfranska och arbeta på bidraget till en antologi. Jag hade brutit rutinerna och var på väg mot något som de flesta av mina vänner och bekanta hade tyckt lät fantastiskt.

Kanske skulle jag ha tur med vädret och komma tillbaka en dimension rikare med känslan av att ha vågat, att ha tagit tillvara livets möjligheter när de uppenbarade sig. Den tanken fick mig att slå till på ett bubblande glas och där jag satt i turistklass, inklämd mellan kraftiga lår på varje sida, kunde jag höra skratten från både paret framför mig och tonårspojkarna i Axels ålder bakom mig. Jag beslöt mig för att vara glad jag också och svepte glaset. Den lilla porlande upprymdheten som följde på det räckte till för att le åt mina grannar som avvaktande nickade tillbaka.

Jag var dessutom lättad över att någon skulle möta mig när jag kom fram till Paris. På det sättet skulle jag slippa släpa mina blytungna väskor från ankomsthallen till en buss och från bussen till en tågstation. Mannen som erbjudit sig att hämta mig hette Jean-Louis Duval och var ännu ett skäl till att vistelsen skulle innebära åtaganden som kostade tid, men också var både smickrande och intressanta.

Jean-Louis och jag fick kontakt strax efter att jag äntli-

gen sagt ja till att utnyttja mitt stipendium. En dag landade ett mejl i min inkorg där han, en fransk fotograf, berättade att han hade förstått att jag skulle bo på Abbaye Sainte Marie des Plaines i en hel månad. Han hade fått min mejladress därifrån och nu skulle han gärna ha med mig i den fotobok som han stod i begrepp att sammanställa.

För ett antal år sedan hade han fått ge ut en annan internationellt anlagd bok på temat "En stad, en journalist". Hans idé hade varit att fotografera en stad tillsammans med en journalist som arbetade där och kunde skänka bilderna extra krydda.

Boken hade blivit en oväntad framgång och sålt riktigt bra, vilket hade givit honom idén att börja arbeta med ett liknande projekt, men nu på temat "En plats, en främling". Han ville återigen skildra en speciell omgivning, men denna gång ur främlingens perspektiv. Så hoppades han kunna nagla fast en plats atmosfär genom en persons förundran och i slutänden komma fram till det han innerst inne var övertygad om. Att vi alla är främlingar, alltid och överallt, till och med och ganska ofta i våra egna liv.

Det hela förutsatte att han själv hade skaffat sig kunskap om platsen innan han tog dit främlingen, vilket han tänkte lösa genom att välja ställen som han redan var någorlunda bekant med. Frankrike var förstas hans hemland och nu när jag kom dit som besökande svenska skulle han gärna fotografera mig i en passande miljö. Han var själv bosatt i trakten och det faktum att jag skulle komma dit såg han som en lyckträff.

Vi utväxlade några mejl och jag svarade ja ganska omgående. Sedan kände jag viss ruese. Men jag uppfattade det trots allt som ett arbetsåtagande och Jean-Louis visade

sig vara ett fynd. Han hjälpte mig med kontakter och formaliteter och erbjöd sig omedelbart att hämta mig på Paris-Charles de Gaulle när det visade sig att klostret inte hade möjlighet att skicka någon som kunde ta emot mig och det var så komplicerat att ta sig dit med allmänna färdmedel.

När jag kom ut i ankomsthallen, varm och omtumlad av den ännu tidiga morgonen samt det där odefinierade bubblets efterdyningar, stod han där och väntade och såg ut ungefär som på den bild som prytt baksidan av hans första bok. Sjal snärjd runt halsen, kameran hängande över axeln, nästan parodiskt lik den föreställning man kan tänkas ha om man nu skulle råka fantisera om en fransk fotograf.

”Hallå! Välkommen till Frankrike. Har resan gått bra?”

Jag nickade med huvudet fullt av franska glosor. Fick ur mig en enstavig.

”*Oui.*”

Jean-Louis fattade tag i mina väskor och förklarade att trafiken hade varit förfärlig på vägen hit.

”Men det har säkert lättat nu. Kom, vi ska gå den här vägen. Är du hungrig? Säg till i så fall så stannar vi någonstans på vägen.”

Vi hittade hans Peugeot och for i väg under det där lite trevande småpratet som brukar uppstå när man har mejlat ganska kamratligt med någon och ses för första gången. Det var en vacker dag, molnig men betydligt varmare än hemma. Landskapet svepte förbi och jag betraktade det som den främling jag var och vars blick Jean-Louis sökte.

Jag tänkte på hur underligt det är att till och med gräs ser annorlunda ut när man har lämnat sitt hemland, lik-

som betande kor och bebyggelsen. Tänkte på hur gärna du hade velat följa med mig, Björn. Kände ett sting av saknad vid tanken på hur det kunde ha varit om du hade suttit bredvid mig och hållit i ratten.

Jean-Louis drog mig tillbaka till verkligheten, tackade igen för att jag var villig att ställa upp för hans bok och övergick sedan till att tala om klostret där jag skulle vistas. Han hade varit på Abbaye Sainte Marie des Plaines, där han kände en av de anställda sedan tidigare, och fått se rummet där jag skulle husera.

”Det är väldigt enkelt”, sa han med ett urskuldande tonfall, trots att han ju inte hade minsta ansvar för det.

Jag försökte le mot honom. Kände mig spänd.

”Det är väl så det ska vara på ett kloster.”

Mitt försök att låta positiv dolde förmodligen inte en viss oro. Jag skulle trots allt tillbringa en månad i det där rummet. Jean-Louis märkte att hans kommentar hade gjort mig nervös.

”Känns det okej?”

”Ja då. Absolut.”

Jag bekräftade med en nick och Jean-Louis skyndade sig att tillägga att allt man rimligen behövde fanns på plats. Därmed fick det bero och den ånger jag märkte att han kände över att ha stressat upp mig klingade sakta av i takt med att vi började prata om annat.

Några timmar senare var vi framme i Caen. Äldre kvarter avlöstes av nybyggda och centrum dominerades av en storslagen borg. Jean-Louis förklarade att staden hade förstörts under andra världskriget och fått byggas upp från grunden. Ett gäng ungdomar släntrade förbi på trottoaren och en äldre dam korsade gatan dragandes på

en ovillig hund. Strax därefter var vi ute på landsvägen.

Efter en halvtimmes bilfärd förbi fält och äppellundar fick jag syn på en allé med högresta träd och majestätiska byggnader som strävade mot skyn i en fyrkantig anläggning omgiven av höga murar. Jean-Louis svängde av på en mindre väg kantad av allén på ena sidan och inhägnade hagar på den andra. Han bromsade in framför en portal.

Jag hade anlänt till klostret. Abbaye Sainte Marie des Plaines.

Vi klev ur och gick in genom en välvd gång, där marken var täckt med blankt nedslitna stenar. Från ett litet rum, till synes insprängt i muren, kom plötsligt en ung kvinna oss till mötes.

Hon var liten och späd, bar strikt kostym och håret bakåtstruket i hästsvans. De snabba kyssarna på mina kinder kändes som pistolskott och hon presenterade sig som Claudine med en röst som gav eko i valvet. Blicken hon gav mig var distanserad och smalnade än mer när den gled över till Jean-Louis, som ändå bemöttes med tillstymmelsen av ett leende.

”Har resan gått bra?”

Jag svarade ja och försökte säga något mer men hon hade redan vänt mig ryggen, fattat tag i en av väskorna trots mina protester och lyft den utan synbara problem. Jean-Louis bar den andra och jag kunde inget annat göra än att följa efter dem in på klostergården.

Anblicken var hänförande. En praktfull kyrkliknande byggnad i gotisk stil med smala spetsbågar och rosett-fönster samt ytterligare mäktiga hus i sten omgärdade en öppen plats med en likaledes stenkantad bassäng fylld med vatten, blankt som i en skogstjärn. Längor med

fönster i rader gränsade till något som visade sig vara klostrets trädgård. Claudine pekade och förklarade att klostret hade grundats redan på 1300-talet och hade en lång historia präglad av både religion och politik.

”Mycket förstördes under kriget. Allt låg i ruiner men som ni ser har det byggts upp igen. Där har ni arkivet och biblioteket och där borta ligger matsalen, *madame Edström*.”

”Säg Sofi.”

”*Bien sûr*. Sofi.”

”Det är mycket vackert här.”

Mina fattiga glosor räckte inte till för att uttrycka min beundran. Claudine och Jean-Louis svängde av mot ett av gårdens hörn och gick uppför en skranglig trappa i trä, inbyggd i ett stenvalv, där de stannade på första avsatsen.

Jag följde efter och noterade att trappan fortsatte uppåt inuti valvet mot fler våningar, att den verkade gisten och gammal med sviktande brädor samt att det även i dagsljus mörka utrymmet bakom den var fullt av skräp och bråte. Säkert tillhåll för råttor. Claudine låste upp en av två dörrar i vinkel med varandra, tecknade åt Jean-Louis att gå före med den ena väskan och baxade in den andra innan hon släppte in mig.

Ett rött rum. Blodrött.

Det var större än jag väntat mig och hade två fönster. Där fanns en bäddad säng, ett enkelt skrivbord i glas och stål med tillhörande stol, ett klädskap i trä samt ett litet bord i ett hörn. Några lampor och ett nattduksbord fullbordade möblemanget.

Ja, det var ett avskalat rum. Men det var verkligen rött. Röd heltäckningsmatta, röda gardiner, röd sänglampa,

röda lakan, röda tapeter. Handväskan gled ned på golvet medan jag försökte dölja min överraskning och ett visst obehag. Färgen var överväldigande. Vad jag än hade väntat mig så inte var det detta.

”Är det här det sjunde rummet?”

”Förlåt?”

”I Edgar Allan Poes novell. Från ett kloster.”

Claudine stirrade ogillande. Tyckte inte anspelningen var rolig eller hade inte läst *Röda dödens mask*. Jean-Louis gav mig ett lugnande leende. Jag tog min tillflykt till köket, där det doftade svagt av äpplen. Drog några djupa andetag.

Köket var tack och lov vitt, verkade funktionellt och utrustat med några få utensilier. För första gången kom det för mig att jag inte visste hur jag skulle få i mig mat de dagar ingenting serverades här. Klostret låg mer avskilt än jag väntat mig och att promenera med fyllda kassar skulle ta lång tid. Däremot fanns förutsättningar för att hålla mig hel och ren. Badrummet var betryggande väl utrustat med handfat, badkar och dusch samt handdukar. Röda.

Claudine tittade sig omkring med en blick som registrerade att allt stod på sin plats.

”Lakan och övrigt tvättlinne byts varje vecka och det finns tvättmaskin i ett annat hus om du behöver använda det”, sa hon efter ett tag.

Sedan påpekade hon att klostret var en underbar arbetsplats och att jag ju inte behövde sitta i mitt rum hela dagarna. Man kunde alltid gå till biblioteket.

Med tanke på att jag skulle vistas här i en månad skulle jag behöva tvätta mina kläder åtminstone någon gång och jag var tacksam för att den möjligheten fanns. Claudine

fortsatte att förmedla information, först på franska och sedan, när hon såg mitt ansikte, på mycket god engelska. Måltiderna serverades, som jag väl redan visste, fem dagar i veckan, frukost, lunch och middag. Mataffären låg en bit bort men det gick att ta en buss dit.

Hon sträckte fram en liten dosa och förklarade att det var den som öppnade och stängde den stora klosterporten när innehavaren tryckte på respektive knapp. Jag skulle behöva den när personalen hade gått hem och den mindre ingången vi kommit genom nu var stängd och låst. Samt förstås på helgerna, när jag skulle vara ensam här.

”Ensam?”

”*Oui*. Om ingen annan forskare är kvar.”

Jag log försiktigt, som om jag var helt införstådd, medan det knöt sig i magen när Claudine meddelade att de flesta som gästade klostret föredrog att lämna stället över lördag och söndag. De åkte hem till familj och släktingar eller, om de kom från andra länder, vilket ju flera gjorde, tog chansen att beskåda franska sevärdheter och förstås besöka Paris.

”Helt ensam kommer du förresten inte att vara. Vi har två vakter och de lämnar egentligen aldrig området.”

Frågor virvlade runt i huvudet på mig, saker som jag tidigare inte hade ägnat en tanke. Hur långt var det egentligen till den där affären? Vem kunde hjälpa mig om något gick sönder? Var fanns vakterna? Kanske noterade Claudine min förvirring men hon sa bara att hon måste tillbaka till kontoret och att hon fanns kvar där fram till klockan fem i dag. Jag kunde komma dit lite senare om det var något jag undrade över.

”Du vill väl se en del av Normandie och det tycker jag

verkligen att du ska göra. Inte bara stanna på klostret”, sa hon och höjde ena ögonbrynet.

Förslaget att resa omkring i Normandie gjorde mig osäker och jag visste inte vad jag skulle svara. I stället teg jag medan Claudine lade dosan på glasbordet och gjorde sig beredd att gå. I dörren vände hon sig om, sökte Jean-Louis blick och tittade sedan på mig.

”Du ska naturligtvis få en guidad tur genom vårt arkiv”, sa hon kort innan hon stängde dörren bakom sig. Något i sättet den klickade till fick mig att rysa. Som om en käke slagits ihop.

”Är allt som det ska?”

Jean-Louis tittade på mig. Jag nickade utan att säga något, inte helt säker på att kunna hålla rösten stadig. Kände hur det brände bakom ögonlocken, hade blivit panikslagen inför vad jag föresatt mig och vid tanken på att bli lämnad ensam. Tänkte att jag inte hörde hemma här. Att det var måndag eftermiddag den 10 november och att ett datum närmade sig som jag fasade för. Att det skulle dröja innan middagen serverades och att jag inte hade en aning om vad jag skulle äta fram till dess.

Än hade jag inte hunnit kika i köksskåpen, men kanske hade en tidigare gäst lämnat kvar några kex eller tepåsar? Jean-Louis verkade ha läst mina tankar.

”Jag lämnar dig nu så att du får packa upp och göra dig hemmastadd. Men jag kommer tillbaka om två timmar och kör dig till en *supermarché* så att du kan handla. Sedan kan vi gå ut och äta om du inte hellre vill äta här?”

”Nej då. Gärna. Tack.”

Lättnaden var enorm. Jag skulle slippa vara mol allena i kväll och trots att jag kommit hit för att vara just det

behövde jag ju inte påbörja mitt eremitliv på en gång. På klostret skulle jag dessutom äta ofta nog.

Än en gång undrade jag vad jag skulle ha gjort om inte Jean-Louis hade funnits där. Jag längtade efter dig, Björn. Det gjorde jag verkligen. Sedan slog jag bort den tanken. Jag hade sällskap till middagen och därefter var tiden inne för att umgås med mina egna funderingar och leva ett spartanskt men fokuserat liv. Det gick inte an att sjåpa sig innan jag ens hade packat upp väskorna.

Fokusera på arbetet. Slippa tänka på allt som hänt. Det var vad jag hade velat och sett fram emot. Hade en procession av munkar klarat att leva på det här sättet, dessutom utan tvättmaskin, så skulle väl jag också göra det.

Dörren slog igen med samma olycksbådande klickande och jag blev stående mitt i det blodröda rummet, på den fläck där Claudine nyligen stått. Tystnaden var monumental. Så påträngande att jag kunde höra den.

Ja, Björn, jag hörde tystnaden. Det är så sällsynt numera och det borde ha fyllt mig med ro och tillförsikt.

I stället gjorde det mig skräckslagen.